

סג"מ גולן (גולדשטיין) דורון

2082805

בן פנינה ומנחם

נולד ב- ט"ו בתשרי תשי"ב 15.9.1951

התגייס לצה"ל באוקטובר 1969

שרת בסיירת אגוז

נפל ב- כ' בטבת תשל"ב 7.1.1972

בעת מילוי תפקידו.

דורון גולן,

בן מנחם ופנינה. נולד ביום ט"ו בתשרי תשי"ב (15.9.1951) בתל אביב. למד בבית הספר היסודי "תל-נורדוי" וסיים את לימודיו בבית הספר התיכון העירוני ה' - שניהם בתל אביב. כשסיים לימודיו הוענקה לו תעודת הצטיינות על פעילות חברתית בהנהגה הארצית של "נוער לנוער". במסגרת "נוער לנוער" התחיל את פעילותו עם נער עיוור הוא גם ריכז שני חוגים בבית ספר ביפו ועבד בהתנדבות בבית החולים "איכילוב" בתל אביב. אחרי כן נבחר על ידי שכבת השישיות כנציג שלה בהנהגה העירונית, שבחרה בו ליושב-ראש, משם הגיע להנהגה הארצית ובכיתה השביעית נבחר לנשיא "נוער לנוער" בישראל. בקיץ 1966 עבר קורס מ"כים בגדנ"ע בג'ליל. בזמן הכוננות לפני מלחמת ששת הימים היה חבר פעיל ב"מטה החירום" לנוער בעיריית תל אביב. בשנת 1967 נבחר לתפקיד מזכיר עיר-נוער של תל-אביב. בקיץ 1968 היה חבר המשלחת לארצות הברית כנשיא "נוער לנוער" ישראל. מטרת הנסיעה הייתה להדק את הקשרים עם נוער יהודי בגולה ובעיקר עם ארגון הנוער של "בני ברית". דורון למד מהם רבות בכל התחומים, בעיקר בתחומי ההנהגה העצמית והדמוקרטיה בשורות הארגון. בינואר 1969 ארגן דורון כנס של מתנדבי נוער בתל אביב לתפקידי הג"א ושם סוכם על קורסים למתנדבים מטעם צה"ל, לשם מתן הכשרה מתאימה לתלמידים. השאלה שהטרידה נערים מאז מלחמת ששת הימים הייתה: מה נעשה בעורף כשאחינו בחזית? התשובה לכך נמצאה על ידי קבוצה ראשונה של תלמידים מבתי ספר תיכוניים עירוניים בתל אביב, שהתחילו להכשיר עצמם לתפקידי עזר ביטחוניים בשעת חירום. מבצע זה יזם ארגון "נוער לנוער" שליד אגף החינוך העירוני. במשך לימודיו בבית הספר התיכון, ארגן והדריך קורסים לנוער ב"נעורים" (כפר נוער של "הדסה") שיועדו לחברי "נוער לנוער" בישראל ובכפר המכבייה - שיועדו לנוער ישראלי ונוער אמריקני. הוא ארגן את הנוער הדרוזי ב"נוער לנוער" והוכרז כמוכתר בעוספיה. הוא מצא סיפוק רב בהגשת עזרה לזולת וסמינרי ההדרכה הוסיפו להרחבת דעתו. ניהול המחנות כיושב ראש וכן ההתפתחות של תודעה אזרחית טובה טיפחו את אישיותו. דורון גויס לצה"ל במחצית אוקטובר 1969, והגיע לדרגת סג"מ, אך ביום כ' בטבת תשל"ב (7.1.1972), נפל בעת מילוי תפקידו. הוא הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי בקרית שאול. במכתב תנחומים למשפחה השכולה, כתב מפקד יחידתו: "דורון היה מטובי קציני היחידה. תמיד ראשון למתנדבים. תוסס, עליז אהוב על מפקדיו ועל חייליו כאחד. דרכו של דורון לא הייתה קלה כאשר הגיע אלינו מקורס טיס. דורון, בזכות יכולתו ושאפתנותו, ידע להתקדם ולבסס את מעמדו ביחידה - וכן יצא לקורס קצינים. תוך כדי הקורס חשש דורון (חשש שווא, כמובן) שאינו בין המועמדים לחזור ליחידה ואת חששותיו אלה כתב במכתב ששלח אלי. אז היה לי ברור שאנשים מסוגו הם האנשים שארצה לראות כקצינים ביחידתי. ואכן, בתקופה הקצרה שהספיק לשרת כקצין ביחידה הוכיח כי לא טעינו בו". בשבת לאחר נפילתו עמד להיבחר לנשיא לשכה ב"בני ברית", שבהקמתה פעל רבות. למן אותו היום תיקרא הלשכה בשם "לשכת דורון". כן עמד לקבל מלגה ללימודים גבוהים בארצות הברית, במקצועות סוציולוגיה, חינוך ועבודה קהילתית. דורון היה צייר מחונן, ובמלאת שלושים לנפילתו נערכה אזכרה בבית הספר התיכון עירוני ה' ובאותו מעמד נערכה תערוכה מצויירי. כמה וכמה פעולות הנצחה נקראו על שמו של דורון: מלבד "לשכת דורון" שנזכרה לעיל, נערך יום ספורט בחופש הפסח לכל סניפי "נוער לנוער" בארץ ולסניף המצטיין מוענק גביע; כספים נשלחו מארצות הברית לשם הבאת נוער ישראלי חסר אמצעים לביקור בארצות הברית, כדי לטפח את הקשר בין הנוער הישראלי לבין הנוער האמריקאי - מפעל שדורון עסק בו; באולם "דקל" בת"א נערך מופע אמנים בהתנדבות שמהכנסותיו הוקמה קרן מיוחדת למלגה שנתית ללימודים גבוהים לצעיר יוצא "נוער לנוער" אשר יתחייב לעבוד בתום לימודיו עם נוער טעון טיפוח; כן נערכה מכירה פומבית של תמונות שנתרמו על ידי ציירים ואספנים ואשר חלק מההכנסות מהמכירה נועד לקרן המלגה; ארגון "נוער לנוער" הקדיש לזכרו של דורון אחת מחוברות הבטאון שלו בשם "מצפון" וכן הוקדש מקום נכבד לדמותו בחוברת "שופר" בטאון B.B.Y.O. צעירי בני-ברית בארה"ב.

מקום מגוריו

תל אביב-יפו היא עיר במחוז תל אביב בישראל, במישור החוף הדרומי, המרכזית מבין ערי גוש דן והשנייה בגודל אוכלוסייתה בישראל. תל אביב היא העיר היהודית הראשונה שהקימה התנועה הציונית מחוץ ליישוב הישן, ולפיכך זכתה לכינוי "העיר העברית הראשונה". היא מטרופולין המהווה את מרכז הכלכלה, התרבות, התקשורת והמסחר של ישראל. שוכנים בה מרכזי המערכת הבנקאית של ישראל, הבורסה לניירות ערך, שגרירויות ונציגויות בינלאומיות, מערכות העיתונים הגדולים בישראל, התיאטרון הלאומי, התזמורת הפילהרמונית ומרכזי תרבות ארציים נוספים. העיר הלבנה בתל אביב הוכרה בשנת 2003 כאתר מורשת עולמית. בעיר חיים (נכון לשנת 2009) 393,900 תושבים, ובולטת בה תופעת היוממות הגדולה בישראל – כמחצית מהעובדים בתל אביב גרים מחוצה לה. לפי הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה, בשנת 2008 התגוררו במחוז תל אביב 1,224,900 איש, ואוכלוסיית המטרופולין מנתה בשנת 2007 3,154,100 נפש. תל אביב-יפו שוכנת לחוף הים התיכון על אדמת כורכר. בשטחה זורמים נחל הירקון ונחל איילון. היא גובלת ממערב בים התיכון; מדרום בערים בת ים וחולון; ממזרח בערים רמת גן, גבעתיים, בני ברק ופתח תקווה; ומצפון בערים רמת השרון והרצליה. עיר הנמל העתיקה יפו הייתה ראשיתה של העיר תל אביב-יפו. יפו נחשבת לאחת מערי הנמל העתיקות בעולם; היא נזכרת רבות בתנ"ך ובמקורות קדומים אחרים, ובמשך דורות שימשה שער כניסה ימי לארץ ישראל. לבד מיפו, התקיימו לאורך ההיסטוריה מספר ניכר של יישובים בשטחה של תל אביב. בשלהי המאה ה-19 החלו להתגורר בה תושבים יהודים, ואלה הקימו שכונות חדשות מחוץ ליפו הערבית, כמו שכונת מונטיפיורי במזרח ושכונת נווה צדק וכרם התימנים מצפון ליפו. תל אביב נוסדה רשמית בשנת 1909 כשכונת "אחוזת בית", כשם האגודה שייסדה אותה. המטרה המוצהרת הייתה להקים עיר עברית לצד יפו הערבית, שתכלול את השכונות היהודיות החדשות. שנה מאוחר יותר, ב-1910, נקראה העיר החדשה "תל אביב", ובתוך כארבעה עשורים צמחה לכרך שהיה גדול פי כמה מיפו. ב-1949, לאחר הקמת מדינת ישראל, אוחדו מוניציפלית שתי הערים ונוצרה עיריית תל אביב-יפו המנהלת את העיר המאוחדת, אף שבמובנים מסוימים עדיין נהוג להתייחס ליפו ולתל אביב כאל שתי ישויות אורבניות נפרדות. בשנת 2009 חגגה העיר מאה שנים להיווסדה.

בית הספר בו למד דורון ז"ל

בית הספר "תל-נורדאו" ברוח התרבות העברית, הוא אחד מבתי הספר הותיקים והמוערכים בתל אביב-יפו. בשנת הלימודים תש"ע לומדים בבית הספר למעלה משלוש מאות וחמישים תלמידות ותלמידים בשתיים עשרה כיתות, בהן אחת לחינוך מיוחד ועוד שתי כיתות גן. מספר התלמידים הנוכחי מהווה גידול משמעותי וראוי לציון ומשקף גידול ממוצע של כמעט 15 אחוז מדי שנה בשנתיים האחרונות. בית הספר הנו בית ספר ממלכתי מוכר ורשמי בפיקוח משרד החינוך והתרבות ומשתייך למחוז תל אביב. בית הספר נמצא בבעלות עיריית תל אביב-יפו.

בית ספר תיכון עירוני ה בו למד

תיכון עירוני ה' (תיכון עירוני ה' על שם ד"ר שאול לוי) הוא בית ספר על-יסודי בתל אביב, היחיד בצפון הישן. בית הספר נמצא ברחוב בן יהודה, במערב הצפון הישן, ולומדים בו בעיקר תלמידים מאזור מרכז וצפון העיר. שלושה ערכים מובילים אליהם חותר בית הספר: אחריות אישית למצוינות לימודית וחברתית, כבוד האדם והשייכות לעם ולארץ. בשנת תשס"ט התקיימו בחטיבה העליונה לימודים במגמות מדעיים מדויקים, מדעי הטבע, אמנויות, מדעי החברה ושפות. לימודי המדעים בפיזיקה וכימיה התקיימו במרכז לחינוך מדעי בתל אביב - חמד"ע. מרכז אומנויות ומדעים הפועל בבית הספר מנסה לקרב בין התלמידים והקהילה תוך שילוב תחומי אמנות עם תחומים טכנולוגיים. במקום פועלת גלריה המארחת תערוכות אמנות. על פי היחידה להערכה פדגוגית של עיריית תל אביב, עמד אחוז התלמידים שהתמידו וסיימו בין השנים תשס"ד לתשס"ז את לימודיהם בעירוני ה' על כ-70 אחוז. נתון זה דומה לממוצע העירוני הכללי. בבית הספר פועל עשרות שנים מרכז להנצחת קהילת יהודי קרקוב מפולין. ארגון יוצאי הקהילה עורך מפגשים בבית הספר ואף מפעיל תוכנית לחלוקת מלגות לתלמידים הכותבים עבודות בנושא הקהילה כחלק מלימודי הבגרות.

פעילותו החברתית

נוער לנוער היה ארגון נוער התנדבותי ישראלי, שהתאחד אל תוך ארגון צמר"ת. ארגון "נוער לנוער" הוקם בשנת 1953, כאשר שכונות דרום תל אביב הוצפו, ומספר בני נוער התארגנו כדי לסייע לתושבים. הארגון שהוקם מתוך קבוצה זו היה ייחודי בשני מובנים: ראשית, בניגוד לרוב תנועות הנוער, לא הייתה לו כל שייכות מפלגתית או פוליטית; שנית, הוא התבסס על מנהיגות עצמית של בני הנוער בכל רמות הארגון. במשך שנים רבות התקיים שיתוף פעולה נרחב בין ארגון נוער לנוער לבין תנועת הנוער של ארגון בני ברית, וארגון נוער לנוער הוכר במישורים מסוימים כזרוע הישראלית של התנועה העולמית וכונה מחוז מספר 14.

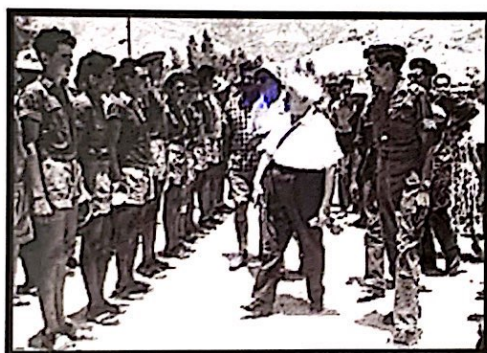
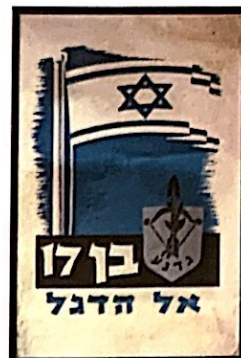

בית חולים איכילוב מקום התנדבותו

המרכז הרפואי ת"א ע"ש סוראסקי (מרת"א), המכונה לפעמים בשם "בית החולים איכילוב", הוא אחד משלושת בתי החולים הגדולים במדינה ומטפל ב-380,000 תושבי תל אביב ומעל מיליון תושבי המטרופולין גוש דן הנכנסים לעיר מדי יום. המרכז נמצא ברחוב ויצמן בעיר ומשתרע על שטח של 150,000 מ"ר. הוא מאגד בתוכו שלושה בתי חולים: בית החולים הכללי איכילוב ובצמוד לו מרכז השיקום ע"ש אידה סוראסקי, בית החולים ליס לנשים ולילודות ובית החולים דנה לילדים. בנוסף לתפקידו כמתקן רפואי הוא משמש מרכז הוראה ומחקר המסונף לפקולטה לרפואה ע"ש סאקלר באוניברסיטת תל אביב ובית הספר לסייעוד ע"ש שיינבורן. מנהל המרכז מזה 15 שנה (פרט לתקופה בת שלוש שנים בהם שימש מנכ"ל משרד הבריאות) הוא פרופ' גבי ברבש.

דורון ז"ל היה בקורס מ"כים בגדנ"ע לפני גיוסו

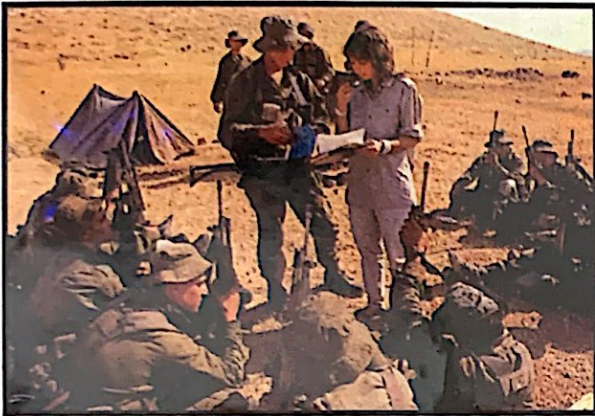

דורון ז"ל היה חבר בארגון "בני ברית"

המסדר העצמאי של בני ברית הוא ארגון חברתי יהודי שנוסד בניו יורק על ידי הנרי ג'ונס ו-11 מחבריו ב-13 באוקטובר 1843 י"ט בתשרי ה'תר"ד. כיום מונה הארגון כחצי מיליון חברים ב-60 מדינות והוא אחד הארגונים היהודיים הגדולים בעולם.

באימונים

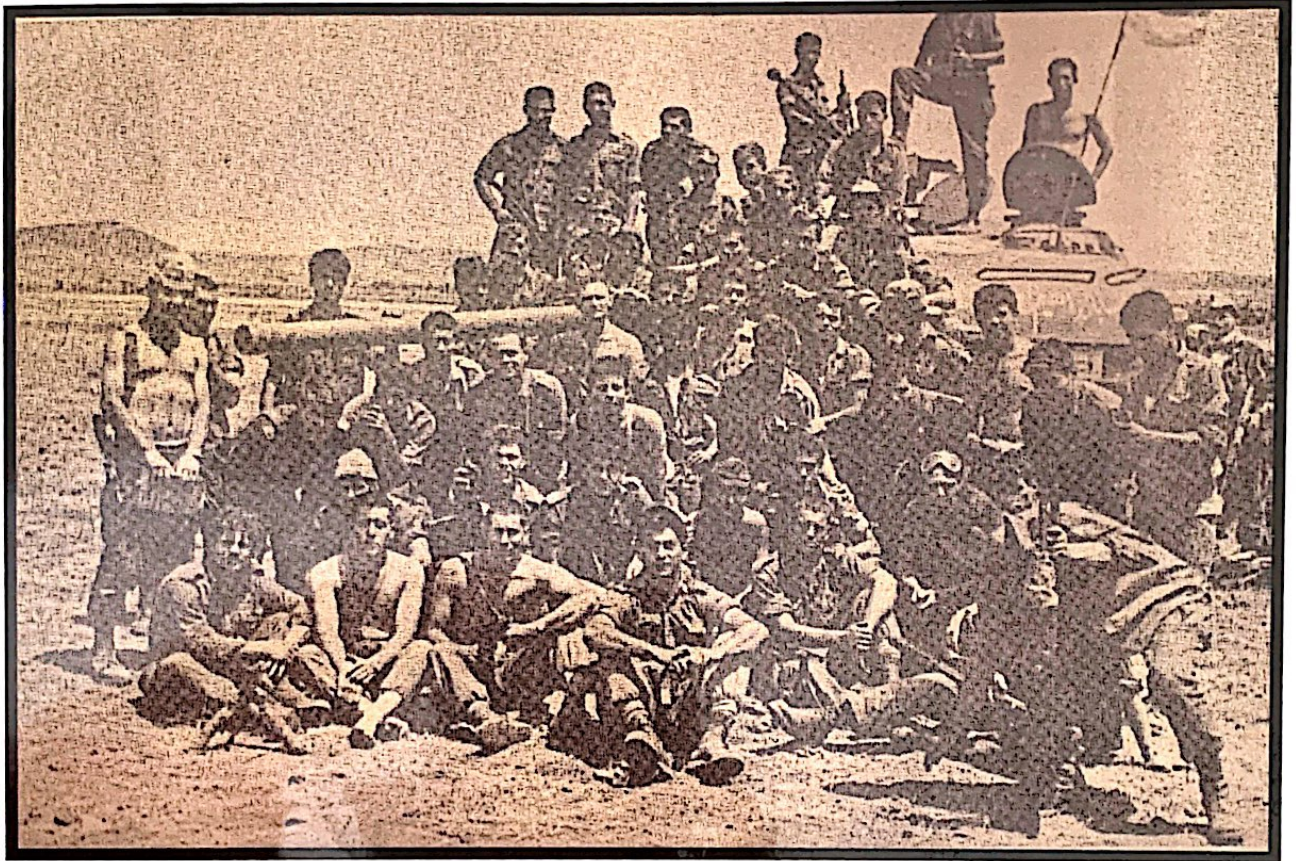
גולף דררוז ז"ל

חיילי אגוז בעת אימון

סיירת אגוז

לוחמי סיירת אגוז

התוכנית, גם אם יפלו ביניהם חללים גם אם יחזרו עם הרוגים ופצועים- זה יהיה המחיר המינימאלי הדרוש למשימה זו.
מחיר יקר שילמה היחידה בפעולות אלו אולם במחיר זה קנה גבול הצפון שקט ובטחון והיחידה קנתה לה שם של סירת מגובשת, אחידה ויעילה.

הכוח שהניע את חיילי היחידה להמשיך ולהתמיד בשגרת החיים השוחקת והקשה היה- ישובי הצפון.

קשרים מיוחדים נקשרו בין החיילים ובין היישובים שעל הגבול. בכובד ראש ובהרגשת אחריות יצאו הבחורים למארכים כאשר בעורפם אורות היישוב, קולות הילדים וזרקורי השומרים. הרגשה מיוחדת הייתה לחצות את הירדן כשצהלות מסיבת חנוכה או פורים במועדון המשק המלווה את החיילים.

רגשות אהבה מיוחדים מלאו את ליבם של אלה שטיפסו על שלוחות הרי הלבנון וצפו לאחור לראות את קו האורות הלבנים של ישובי גבול הצפון מול ריכוזי האורות הדלים, הצהובים של כפרי דרום הלבנון. מתוך היישובים יצאו בלילה ואל היישובים חזרו עם שחר. פעמים בילו תקופות ארוכות וקשרו קשרים עם בני הישוב ובנותיו (בעיקר) ופעמים אף לא ידעו אנשי המקום כי חיילי הסיירת עברו כאן הלילה.

חלקם של בני היישובים לא נגרע גם מבין שורות הלוחמים ביחידה ומתוך הקשר המיוחד התנדבו "צפוניים" רבים לסיירת ע"מ לשמור על ביתם ומולדתם.

מלחמת יום הכיפורים מצאה את היחידה כשהיא פזורה בכל גבולות הצפון וכבר בהפגזת הפתיחה נפגעו מספר לוחמים בקוניטרה. במהלך המלחמה השתתפה היחידה ברוב הקרבות ברמת הגולן החל בטיהור הרמה ובכיבושה מחדש דרך קרבות הבקעה אל ה"מובלעת" וההגנה עליה מול התקפות הנגד במשך המלחמה וכלה בקרבות ההתשה שלאחריה, ובמלחמה על שיא החרמון.

צה"ל לא יכול היה להרשות לעצמו להמשיך ולהחזיק יחידה עם ריכוז רב כל כך של איכות, במיוחד לאור התעצמותו והתרחבותו של מערך הלוחם ומתוך המחסור המתמיד בכוח אדם מגוססה וטוב שיוכל להכשיר ולהכין את אותן היחידות החדשות שהוקמו.

הוחלט לפרק את היחידה ולהפיץ את לוחמיה- תלמידיה בכל צה"ל. היום ניתן למצוא אותם כמעט בכל היחידות המובחרות של צה"ל כשהם נותנים הטון וחוד החנית בכל מקום בו הם נמצאים.

כל זאת נתאפשר בזכות הדם, היזע והדמעות הרבות שלוו את היחידה לאורך ההיסטוריה הקצרה והגדולה שלה.

לוחמים רבים נפלו ביחידה וזכרו של כל לוחם חי. קשרים מיוחדים נוצרו בין חיילי היחידה להורים השכולים. ביקורים הדדיים בימי מצוקה ועצב וגם בימי שמחה, קשרים של משפחה לטוב ולרע. בטא זאת אחד ההורים השכולים " ... אבדתי את בני, אולם אני חש כי לי בנים רבים בסיירת...".

מכתב הערכה ללוחמי סיירת אגוז מאלוף פיקוד צפון

ש. מ. ר.
א. ד. ש. ר.

מפקדת פקוד הצפון
האלוף לשכת
02/106/7 טל'
1238 מב
תשל"א אדר
1972 מרץ

מפקד יחידה 483

אורד יודיר |

לסכום כמה מהמנצעים שלכם עולה בי הדחף לכתוב

אליכם מספר מילים.

מפקדת הפקוד סומכת עליכם ורוצה להטיל עליכם מבצעים;

יחידות אחרות מחזרות אחריכם ושמחות לשתף אתכם פעולה; כל מי שפקד

עליכם במבצעים ועקב אחרי התנהגותכם - מלא התפעלות והערכה.

חשבתי שמן הראוי שאבשיך ואתה תדעו זאת.

מרדכי גור, אלוף
אלוף פקוד הצפון

מג/וק

ש. מ. ר.

סיירת אגוז

למעלה בהר כבר שוקעת השמש
ורוז של ערב פורץ מן הזום
סיירת אגוז את הדרך יודעת
כי בה היא הלכה גם אתמול גם שלשום

כל מי שדרכו כבר עייפה בינתיים
מיום מפרך ומלילה קודר
מזר יזיך לו היום שבעתיים
כי זו תהילת הזייל שזוזר

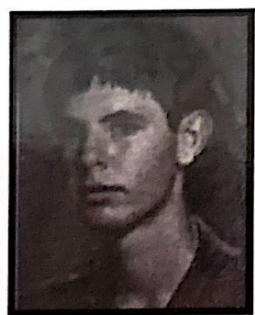
לסיירת אגוז יש קליפה קצת עבה
אך לב של זהב והמון אהבה

בינות מטעי זמניות ותפוז
העין פקוזה והדופק הולם
אולי במדרון האויר שוב מתוז
אבל המושב שממול כבר זולם
הלילה יזוזר הסויר אל העמק
מזר שוב יצלז את מימי הירדן
ועוב יזוזר אל הסוף והגמא
כשבקר חדש על ההר יגזן

לסיירת אגוז יש קליפה קצת עבה
אך לב של זהב והמון אהבה

רבים הימים שטובלים רק בתכלת
אשר טוב היה בם לפצוץ בשיר
אך על דברתנו נזכר בם את אלה
אשר אור היום שוב להם לא יאיר.

דורון גולן ז"ל
1951-1972

